

- б) при условията на евентуалност, решението нарушило принципа на приспадане, защото не взело предвид първата санкция при определянето на втората.
- в) при условията на евентуалност спрямо предходното твърдение за нарушение, решението допуснало грешка в правото, като не приложило принципа за съвкупността от нарушения: твърдяното нарушение на задължението за уведомяване в член 4, параграф 1 било по-специалното нарушение, поради което то обхваща твърдяното нарушение на задължението за statu quo в член 7, параграф 1 от Регламент № 139/2004, което било по-общото нарушение.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 24, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 201).

Преюдициално запитване от Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Унгария), постъпило на 8 януари 2018 г. — Sole-Mizo Zrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Дело C-13/18)

(2018/C 142/31)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Страни в главното производство

Жалбоподател: Sole-Mizo Zrt.

Ответник: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Преюдициални въпроси

- 1) Допускат ли разпоредбите на общностното право и по-специално тези на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност⁽¹⁾ (наричана по-нататък „Директивата за ДДС“) (в частност член 183 от нея), както и принципите на ефективност, директен ефект и еквивалентност, практика на държава членка, съгласно която при прилагането на релевантните правила относно лихвите за забава се приема, че националният данъчен орган не е допуснал нарушение (бездействие), а именно че не е налице забавяне на плащането от негова страна на невъзстановимата част от данъка върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“) във връзка с неплатените от данъчнозадължените лица престации, тъй като към момента на произнасянето на националния данъчен орган противоречашата на общностното право правна уредба е била в сила и едва по-късно Съдът е приел че предвиденото в нея изискване е несъвместимо с общностното право?
- 2) Допускат ли разпоредбите на общностното право и по-специално тези на Директивата за ДДС (в частност член 183 от нея), както и принципите на равностойност, ефективност и директен ефект, практика на държава членка, съгласно която при прилагането на релевантните правила относно лихвите за забава се прави разграничение в зависимост от това дали националният данъчен орган не е възстановил данъка, като е спазил разпоредбите на националното право, които са в била сила към тогавашния момент, но впоследствие се е оказало, че противоречат на общностното право, или е направил това в нарушение на тези разпоредби, и съгласно която практика, по отношение на размера на дължимите лихви върху ДДС, който не е възстановен в разумен срок вследствие на предвидено в националното право изискване, за което Съдът е приел, че противоречи на правото на Съюза, се установяват два отделни периода, при които:

— за първия период данъчнозадължените лица могат да получат само лихви за забава по основния лихвен процент на централната банка, като се има предвид, че противоречашата на общностното право унгарска правна уредба е била в сила към тогавашния момент и че поради това унгарските данъчни органи не са извършили нарушение като не са допуснали възстановяването в разумен срок на посочения във фактурите ДДС, докато

- за втория период трябва да се платят лихви по основния лихвен процент на централната банка в двоен размер, приложим съгласно правото на тази държава членка в случай на забава, само за закъснялото плащане на лихвите за забава за първия период?
- 3) Трябва ли член 183 от Директивата за ДДС да се тълкува в смисъл, че принципът на равностойност не допуска практика на държава членка, съгласно която върху невъзстановения ДДС данъчният орган заплаща само лихви по основния (обикновен) лихвен процент на централната банка, ако е нарушено правото на Съюза, а при нарушение на националното право заплаща лихви по този лихвен процент в двоен размер?

⁽¹⁾ ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7 и поправки в ОВ L 74, 2011 г., стр. 3, ОВ L 249, 2012 г., стр. 15 и ОВ L 323, 2015 г., стр. 31.

Преюдициално запитване от Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Испания), постъпило на 17 януари 2018 г. — Cobra Servicios Auxiliares, S.A./FOGASA, José David Sánchez Iglesias e Incatema, S.L.

(Дело C-29/18)

(2018/C 142/32)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Страни в главното производство

Жалбоподател: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Ответници: FOGASA, José David Sánchez Iglesias e Incatema, S.L.

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли клауза 4 от Рамково споразумение относно срочната работа, приложено към Директива 1999/70⁽¹⁾, да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която въз основа на едни и същи фактически обстоятелства (прекратяване на договор между работодателя и трето предприятие по волята на последното) предвижда по-малко по размер обезщетение при прекратяване на срочен договор за изпълнение на определена работа или услуга, съществуващ за срока на договора между предприятията, от обезщетението при прекратяване на договори за неопределено време на работници в сходно положение поради колективно уволнение, обусловено от производствени причини, произтичащи от прекратяването на посочения договор между предприятията?
- 2) При утвърдителен отговор: трябва ли да се тълкува в смисъл, че неравното третиране на работниците на срочен трудов договор и на трудов договор за неопределено време при обезщетяване поради прекратяване на договорното правоотношение поради идентични фактически обстоятелства, но на различно правно основание, представлява една от забранените с член 21 от Хартата [на основните права на Европейския съюз] форми на дискриминация и съответно противоречи на принципите на равно третиране и на недопускане на дискриминация, които са сред основните принципи на правото на Съюза?

⁽¹⁾ Директива на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, 1999 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).